

сега ли?

Калина.

И такава ще да си умра.

Б.Краса.

Ехъ, то.....пъкъ и добръ може да си сторила. Тъй ти е било писано. Все има време. Млади сте. Съ приказка, човѣкъ се разбирава..... Ей, като се върне Косьо, поприказвайте си. Гдѣ знаешъ: сърдце е - обръща се! /Погледва изъ куминя/ Ей тъй край топлото огнище може и сърдцата ви да се постопятъ; пъкъ отъ дума на дума - току вижъ.....

--

/съ мѣка/ Защо ли?

--

Ако ви е речено. Отъ късметя си никой не може избѣга.

Кукумянката пакъ се обажда.

Б.Краса.

Ненамѣякала се проклета!

Калина.

/Пломена. / Прокоба, бабо Красо!

Мълчание.

Чува се блѣяне на стадо и звѣнъ на хлопотарь.

Б.Краса.

Иде си!... Той е: Косьо съ стадото.

--

/Приблѣднява, оборва глава. /

--

Пъкъ като си влѣзе, не бивай..... Кажу му нѣкъй топла приказка. Нека и той виле свѣтъль денъ, горкия! Седемъ години да те чака....

--

Азъ никога лоша дума не съмъ му казала. И никога не съмъ го мразила.

--

Че тогазъ?

--

Не тегляше сърдце по него и затуй.....

--

Ти веки не си мѣничка, Калино. Пъкъ то: мѣхъ да обича. Жената послѣ обиква. Послушай ме; стара съмъ и много като тебъ съмъ виждала.

Мълчание. - Огънь думта.

IX.

Косьо.

/Влиза нетърпеливо и прѣдъ огъня застава. /

Калина.

/Като го вижда става. /

Косьо.

Калина!

--

Азъ съмъ Косьо!

Подаватъ си рѣка.

Дълго мълчание.